

+

Je kunt in jezelf rondjes blijven draaien. Je kunt vergaan van verdriet, totaal verlamd worden. Als je iemand verloren bent, die alles voor je was. Je kunt niet weten waar je het zoeken moet. En met je kop tegen een stenen muur op lopen. Gerard Vroon de kunstenaar van de expositie hier in de winkel heeft het zo ongeveer allemaal uitgebeeld in zijn schilderijen. Omdat hijzelf zijn partner pas verloren heeft. Omdat hij zich herkende in het boek van David Grossman: "Uit de tijd vallen." Die datzelfde ook beschreven heeft in zijn boek over hemzelf als vader wiens zoon uit de tijd gevallen was.

Je kunt het ook beluisteren in het paasverhaal van Matteus, als de vrouwen van louter ellende maar weer naar het graf gaan kijken, Wat kun je anders: die vrijdagavond tevoren moest het afscheid zo overhaast. Met een zware steen was dat afgesloten. Zoals ook de zware steen op hun ziel gevallen was, die avond toen ze hem hadden weggedragen. En in een nieuw graf gelegd. Hun rijke vriend Jozef had niets anders te bieden. Het was het laatste wat hij wist op te brengen. Jezus zelf was voor hem en voor de vrouwen en voor iedereen die van hem gehouden hebben ook uit de tijd gevallen. Het was definitief voorbij. En ze zijn maar op weg gegaan in alle vroegte. Het is allemaal over en uit. Is het allemaal voor niks geweest? Moeten ze maar leren berusten? Zijn zijzelf met hem "uit de tijd gevallen"?

Maar toen ze bij graf kwamen was er geen steen, vertelt Matteus.

En Matteus haalt alle beelden uit de bijbel tevoorschijn om er iets van te kunnen beschrijven, wat die vrouwen volgens hem toen ervaren moeten hebben. Matteus tekent in zijn verhaal wat de bijbel vaker tekent, als het gaat om een Godsmysterie: een aardbeving, een bode uit de hemel, De enorme steen wordt weggerold, de hemelbode gaat er triomfantelijk op zitten. Zijn aanzien schittert als een bliksemflits, zijn gewaad onwaarschijnlijk wit. De wachtsoldaten vallen om als doden.

En dan een boodschap, een moedig woord voor onderweg. "Ik weet dat je hem zoekt. Maar zoek hem in Godsnaam niet hier. Niet in het rijk van de dood. Loop niet vast tegen de muur. De steen is weg. Ga het vertellen aan de anderen. Dat hij leeft. Dat heeft hij toch gezegd. Hij kan niet uit de tijd gevallen zijn. Hij gaat voor je uit.

De hand van de Levende toont zijn macht,
de hand van de Heer is geheven.

Mij wacht niet de dood: ik mag leven
en verhalen hoe handelt de Heer.

Beste meevierders, paasgeloof valt niet te bewijzen. Verrijzenis: vraag nooit hoe precies. Het staat haaks op alle menselijke ervaring. Matteus wil en kan het niet uitleggen en aannemelijk maken.

Matteus getuigt, samen met heel de christelijke geloofsgemeente voor wie hij schrijft.

Het is of op het eind van zijn boek Matteus zichzelf presenteert als de engel die op de zware steen gezeten om ons de boodschap aan te zeggen van de Levende, die zichzelf aan ons doet kennen.

Matteus zegt het zo: De vrouwen gingen snel van het graf weg, vol angst en met grote vreugde. En ze liepen hard om het de leerlingen aan te zeggen: en zie: Jezus kwam hun tegemoet. 'Ga zeggen dat ze moeten gaan naar Galilea: daar zullen ze mij zien.'

Dat lijkt de wonderlijke boodschap met pasen. Dat je niet staan blijft op een dood punt. Kom minstens in beweging. Ga op pad. Laat het woord toe in jezelf. Ga naar je eigen Galilea, daar waar het allemaal begonnen is. Ga daar opnieuw naar toe als pelgrim die wil geloven. En weet: je zult Hem zien. Als je maar open blijft. Als er maar iets van verlangen in jezelf overeind blijft. Als het allemaal maar niet dichtklapt in je hart. Hij komt zelf, zegt pasen. Je kunt Hem niet gebieden. Hij komt zelf. Op een of andere manier zul je Hem zien. Iets van hem komt in ons aan het licht. Blijf geloven en hopen. Blijf bidden dat je open kunt blijven. Het is niet over.

Pasen was het niet toen. Pasen moet het worden nu. In jou en in mij komt Hij tot leven. Vandaag nog, of anders morgen. Hij is de verrijzenis en het leven. Wie in Hem gelooft zal leven in eeuwigheid.

Dolf Niesen o.p. Amsterdam, pasen 2023